

AFSCHRIJF

uitspraak

RECHTBANK NOORD-NEDERLAND

Afdeling bestuursrecht

Locatie Leeuwarden

procedurenummer: AWB LEE 12/1826

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 21 maart 2013 in de zaak tussen

J. Kamminga en P.K. Kamminga-Feenstra, te Dronrijp, eisers
(gemachtigde: mr. P. Stehouwer, advocaat te Sneek),

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Menameradiel,
verweerder
(gemachtigde: mr. I. van der Meer).

Procesverloop

Bij besluit van 1 augustus 2011 heeft verweerder eisers mededeling gedaan van de afwijzing van hun verzoek om handhavend op te treden.

Bij besluit van 4 juli 2012 heeft verweerder het bezwaar van eisers ongegrond verklaard.

Bij besluit van 25 juli 2012 heeft verweerder het verzoek van eisers om het vaststellen van een dwangsom wegens niet tijdig beslissen op hun bezwaar afgewezen.

Tegen deze besluiten hebben eisers beroep aangetekend.

Op grond van artikel 8:26, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is A. Lautenbag (hierna: de vergunninghouder) door de rechtbank in de gelegenheid gesteld als partij aan het geding deel te nemen. Hij heeft van deze gelegenheid gebruik gemaakt.

De zaak is behandeld ter zitting van de rechtbank, gehouden op 27 november 2012. Eisers zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Namens verweerder is genoemde gemachtigde verschenen, bijgestaan door P. Lemstra en L. Pen. Vergunninghouder is verschenen.

Ter zitting is het onderzoek geschorst ten einde partijen in de gelegenheid te stellen in overleg te treden. Bij brief van 18 december 2012 hebben eisers de rechtbank meegedeeld dat het overleg niet tot de gewenste oplossing heeft geleid. Met toepassing van artikel 8:64, vijfde lid, van de Awb doet de rechtbank uitspraak.

De Wet Herziening Gerechtelijke Kaart is op 1 januari 2013 in werking getreden. De rechtbanken Assen, Groningen en Leeuwarden vormen met ingang van die datum tezamen de nieuwe rechtbank Noord-Nederland. Het rechtsgebied van deze rechtbank beslaat de

procedurenummer: AWB 12/1826
datum uitspraak: 21 maart 2013

2

provincies Drenthe, Fryslân en Groningen. De zaak wordt daarom verder behandeld en beslist door de rechtbank Noord-Nederland.

Motivering

1. De rechtbank neemt de volgende, door partijen niet betwiste, feiten als vaststaand aan. Eisers zijn woonachtig aan de Ljouwertertrekwei 34 te Dronrijp. Dit perceel is gelegen tegenover het perceel Ljouwertertrekwei 30C te Dronrijp (hierna: het perceel) waar de vergunninghouder een loonbedrijf exploiteert. Op 3 maart 2011 heeft verweerder de vergunninghouder, onder vrijstelling van het bestemmingsplan, een bouwvergunning verleend voor de bouw van een loods. De verleende bouwvergunning is onherroepelijk.

2.1 Niet in geschil is dat de opslagloods is gebouwd in afwijking van de omgevingsvergunning en dat daarmee is gehandeld in strijd met artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo). De bevoegdheid van verweerder om handhavend op te treden is daarmee gegeven.

2.2. Gelet op het algemeen belang dat gediend is met handhaving, zal in geval van overtreding van een wettelijk voorschrift het bestuursorgaan dat bevoegd is om met een last onder bestuursdwang of dwangsom op te treden, in de regel van deze bevoegdheid gebruik moeten maken. Slechts onder bijzondere omstandigheden mag van het bestuursorgaan worden gevergd, dit niet te doen. Dit kan zich voordoen indien concreet zicht op legalisatie bestaat.

2.3. Partijen verschillen van mening over de vraag of concreet zicht op legalisatie bestaat.

2.4.1. Het perceel heeft in het ter plaatse geldende bestemmingsplan de bestemming 'bedrijfsdoeleinden'. Binnen deze bestemming dient binnen het op de bestemmingsplankaart aangeduide bouwvlak te worden gebouwd. Voor de bebouwing geldt een maximale goot- en bouwhoogte van respectievelijk 6 en 9 meter met een bebouwingspercentage van 50%. Bij besluit van 3 maart 2010 heeft verweerder een omgevingsvergunning met binnenplanse ontheffing verleend voor het realiseren van de opslagloods. De binnenplanse ontheffing betrof het bouwen buiten het bouwvlak.

Vaststaat nu dat het bouwplan door toepassing van de ontheffing niet alleen is gerealiseerd buiten het bouwvlak in de bestemming 'bedrijfsdoeleinden', maar ook in de bestemming 'verkeers- en verblijfsdoeleinden'. Dit betreft een deel van de loods met een breedte van 2,5 meter over vrijwel de volledige lengte van de opslagloods. Daarnaast is gebleken dat bij de daadwerkelijke uitvoering van het bouwplan is afgeweken van de bouwtekeningen behorend bij de aanvraag. Dit heeft er toe geleid dat de opslagloods in de feitelijke situatie 3,75 meter in oostelijke richting is opgeschoven en daardoor voor een deel in de bestemming 'agrarische doeleinden' is opgericht. Ook is de bouwhoogte van de opslagloods feitelijk 6,54 meter in plaats van de vergunde 6 meter. Ten slotte is niet voldaan aan de voorwaarde van Hûs & Hiem dat de noordelijke gevel van de opslagloods in dezelfde lijn als de straatverlichting aan de zuidzijde van de Ljouwertertrekwei zou worden gerealiseerd.

2.4.2. De rechtbank stelt vast dat verweerder en de vergunninghouder overeen zijn gekomen dat de bouwhoogte van de opslagloods zal worden verlaagd naar 6 meter, zodat op dit punt geen sprake meer is van een strijdige situatie. De strijdige situatie beperkt zich dan ook tot de locatie van de loods, in die zin dat de binnenplanse ontheffing en het in afwijking

procedurenummer: AWB 12/1826
datum uitspraak: 21 maart 2013

3

van de vergunning bouwen tot gevolg heeft dat de opslagloods ook in de bestemming 'verkeers- en verblijfsdoeleinden' en 'agrarische doeleinden' is gebouwd.

2.4.3. De rechtbank stelt vast dat verweerder bereid is medewerking te verlenen aan het legaliseren van deze strijdige situatie door middel van het verlenen van een omgevingsvergunning op grond van het bepaalde in artikel 2.12, eerste lid, sub a en onder 3°, van de Wabo. De rechtbank overweegt dat uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat ten tijde van het nemen van het bestreden besluit een toereikende vergunningaanvraag was ingediend. Verweerder heeft vervolgens op 2 juli 2012 het concept van de ruimtelijke onderbouwing in het publicatieblad Ynformaasje gepubliceerd. Het concept heeft voor de duur van twee weken in het kader van inspraak ter inzage gelegen. Verweerder heeft toegelicht dat de ruimtelijke onderbouwing uitgebreid en compleet is en een basis tot het vergunnen van de aanvraag biedt. Daarnaast heeft Hüs & Hiem op 11 juni 2012 een positief advies uitgebracht. Ten slotte is een bezonningsstudie opgesteld waaruit volgens verweerder blijkt dat de aanvraag in alle redelijkheid vergund kan worden. Op 26 juni 2012 heeft verweerder het ontwerp-besluit ter inzage gelegd. Gelet hierop was, naar het oordeel van de rechtbank, de procedure tot het verlenen van de omgevingsvergunning ten tijde van het bestreden besluit zodanig gevorderd dat het verlenen van de vergunning te verwachten viel en dus concreet zicht op legalisatie bestond. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat verweerder ter zitting heeft toegelicht dat de omgevingsvergunning enkel niet is verleend, omdat verweerder de zitting bij de rechtbank wilde afwachten en omdat verweerder nog steeds streeft naar een oplossing in goed overleg. Gelet op de bijzondere omstandigheid dat -in ieder geval- ten tijde van het bestreden besluit concreet zicht op legalisatie bestond, heeft verweerder op goede gronden de afwijzing van het verzoek van eisers gehandhaafd.

2.4.4. Voor zover eisers betogen dat verweerder een bestemmingsplanprocedure had moeten volgen, dat alvorens te kunnen concluderen dat sprake is van concreet zicht op legalisatie ten tijde van het bestreden besluit een ontwerp-bestemmingsplan ter inzage had moeten liggen en dat afwijking van het bestemmingsplan gelet op het actuele bestemmingsplan niet in de rede ligt, volgt de rechtbank eisers niet. De rechtbank is van oordeel dat verweerder gelet op het bepaalde in artikel 2.12, eerste lid, sub a, onder 3°, van de Wabo de mogelijkheid heeft om een ontheffing van het bestemmingsplan te verlenen. Het valt binnen de discretionaire bevoegdheid van verweerder om te bepalen of al dan niet medewerking aan een gevraagde ontheffing wordt verleend.

2.4.5. Verder overweegt de rechtbank dat zij in deze procedure niet toekomt aan beantwoording van de vraag of met de nog te verlenen ontheffing en omgevingsvergunning de strijdige situatie volledig is gelegaliseerd en of dat besluit rechtens stand zal kunnen houden. Die beoordeling dient plaats te vinden in het kader van een eventueel beroep tegen dat besluit. De gronden van eisers die hierop zien, behoeven daarom geen bespreking.

3.1. Eisers verzoeken verder op grond van artikel 4:19 van de Awb een beoordeling van de vraag of verweerder al dan niet een dwangsom verschuldigd is wegens het niet tijdig beslissen op het bezwaar van 25 augustus 2011. Eisers stellen dat de brief van 9 december 2011 als ingebrekestelling aangemerkt dient te worden. Het feit dat vervolgens tussen partijen overleg heeft plaatsgevonden maakt dit naar de mening van eisers niet anders. Volgens eisers is het overleg beëindigd nadat verweerder hun voorstel van 1 maart 2012 niet heeft geaccepteerd. Nu verweerder niet binnen acht (of mogelijk wel tien) weken na de afwijzing van het voorstel op het bezwaarschrift heeft beslist, is naar de mening van eisers de volledige dwangsom verbeurd.

procedurenummer: AWB 12/1826
datum uitspraak: 21 maart 2013

4

3.2. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het overleg eerst met het mailbericht van eisers van 4 juni 2012 is beëindigd. Vervolgens kan de brief van eisers van 28 juni 2012 als ingebrekestelling aangemerkt worden. Verweerder stelt vast dat nu het besluit op bezwaar op 4 juli 2012 is genomen geen sprake is van een verbeurde dwangsom.

3.3.1. De rechtbank stelt vast dat gelet op artikel 4:19, eerste lid, van de Awb het beroep van eisers mede betrekking heeft op het besluit van 25 juli 2012 om het verzoek om het vaststellen van een dwangsom wegens niet tijdig beslissen af te wijzen.

3.3.2. Tussen partijen is in geschil of al dan niet een dwangsom is verbeurd. In dat kader dient allereerst de vraag te worden beantwoord of sprake is van een ingebrekestelling. De rechtbank is van oordeel dat het mailbericht van eisers van 4 juni 2012 als zodanig aangemerkt moet worden. In dit mailbericht wordt het overleg expliciet beëindigd en aan verweerder gevraagd het handhavingstraject voort te zetten en een besluit op het bezwaar van eisers te nemen. In dit verband is van belang dat eisers in het mailbericht het college een termijn hebben gesteld om het besluit op bezwaar alsnog te nemen, zodat het college redelijkerwijs kon begrijpen dat uitblijven van een besluit na die termijn gevolgen zou kunnen hebben. Voor zover eisers hebben betoogd dat de brief van 9 december 2011 als ingebrekestelling moet worden aangemerkt, volgt de rechtbank hen niet nu partijen vervolgens in overleg zijn getreden en het college er redelijkerwijs vanuit mocht gaan dat de ingebrekestelling daarmee niet werd gehandhaafd.

3.3.3. Nu verweerder heeft nagelaten binnen twee weken na de ingebrekestelling van 4 juni 2012 een beslissing te nemen op het bezwaar van eisers is verweerder in gebreke en verbeurt verweerder aan eisers een dwangsom gedurende de periode van 19 juni tot en met 3 juli 2012. De hoogte van de verbeurde dwangsom beloopt gelet op het bepaalde in artikel 4:17, tweede lid, van de Awb een bedrag van € 310,00.

4. De rechtbank verklaart het beroep voor zover gericht tegen het besluit van 4 juli 2012 ongegrond en voor zover gericht tegen het besluit van 25 juli 2012 gegrond.

5. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart voor zover het is gericht tegen het besluit van 25 juli 2012 bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eisers het door hen betaalde griffierecht vergoedt.

6. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eisers gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 236,00 (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 472,00 en een wegingsfactor 0,25). De wegingsfactor is gebaseerd op het oordeel van de rechtbank dat het beroep voor zover gericht tegen het niet tijdig beslissen van zeer gering gewicht is.

procedurenummer: AWB 12/1826
datum uitspraak: 21 maart 2013

5

Beslissing**De rechtbank:**

- verklaart het beroep voor zover gericht tegen het besluit van 4 juli 2012 ongegrond;
- verklaart het beroep voor zover gericht tegen het besluit van 25 juli 2012 gegrond;
- vernietigt het besluit van 25 juli 2012 en bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit;
- stelt de hoogte van de door verweerder verschuldigde dwangsom vast op € 310,00;
- draagt verweerder op het betaalde griffierecht van € 156,00 aan eisers te vergoeden;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 236,00.

Aldus gegeven door mr. P.G. Wijtsma, rechter, in tegenwoordigheid van mr. E. Nolles als griffier. De beslissing is uitgesproken in het openbaar op 21 maart 2013.

griffier
rechter

Afschrift aangetekend verzonden op: 21 MRT 2013

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

fn 30

Voor kopie conform
Rechtbank Noord-Nederland
afdeling bestuursrecht

